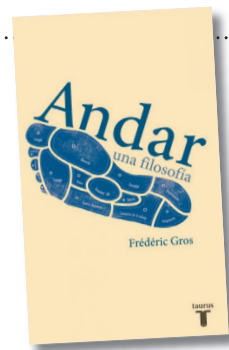

Molt més que posar un peu davant de l'altre

I si només es pogués pensar bé a través dels peus? *Andar, una filosofia*, de Frédéric Gros (publicat per Taurus) és un recorregut (a peu), filosòfic i literari, en companyia d'il·lustres autors com Rimbaud, Thoreau o Kant el fil conductor dels quals és el simple fet de caminar. Caminar

com a experiència de llibertat, de comunió amb la naturalesa, de plenitud, com a motor de creativitat... Aquest llibre és una celebració del passeig i una reivindicació de virtuts elementals que semblen haver oblidat en aquesta època de presses i de monotonia.

La cita de la setmana

"M'obro a les coses / que vénen, pelegrines, / sense certeses."
Agustí Bartra

ESTILS

L'amor, trampolí per a transcendir

Costa desfer-nos de la noció d'un amor instrumental, sotmès a les nostres expectatives, enlloc d'acceptar que som nosaltres els qui ens hem de sotmetre a l'amor

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Costa posar paraules a l'amor. Amb cura de no embrutar-lo massa, de no fer-ne allò que desitgem i que pot tapar tot el que ens ofereix i necessitem. Necessitat i desig, dues intencions que envolten l'amor, el confonen i ens confonen. Veritat, realitat, bondat, amor... són paraules més enllà del llenguatge, que no es deixen encapsular en cap ideologia perquè no ens pertanyen, no són exclusiva de ningú. Al mateix temps, tots les portem a dins, són aquells mecanismes que ens fan ser nosaltres mateixos més enllà de nosaltres mateixos. Per això totes les tradicions espirituals en parlen. I de tots aquests conceptes en fan sinònims d'equilibri. Hi ha res més pertorbador que l'amor? Si la vida és, en essència amor, ¿hi ha res més pertorbador que viure? O dit d'una altra manera, ¿viure sense estimar, és viure? El poeta místic Fuzuli ho va deixar escrit en l'aire de l'atemporalitat, rotund, sincer: "Més enllà de l'amor, tot és heretgia". Perquè l'amor no entén d'interessos, ni d'enginyers per assolir objectius: quan desapareix, el món es mou a contracor. Sagna.

L'amor natural

Hi ha un amor primari, bàsic i natural, que ens empeny a estimar fins i tot un tros de plàstic. No exagerem. La infantesa ens possibilita aquesta edat d'amor pur, sense condicions. I el tros de plàstic, sigui en forma de nina, sigui sense forma, com la resta del que ens apareix –una fusta, una pedra, una mare– ens activa la innata capacitat d'estimar. Si pensem que això no és d'aquesta manera, si creiem que l'ésser humà és en essència impur, mancat d'aquesta capacitat d'amor, ens abocarem a una inacabable recerca a l'exterior, esgotats al no trobar suplementis i artefactes que ens prometin reparar la suposada imperfecció. Buscant la capacitat d'amor fora, només trobarem succedanis, impostures, decepcions.

Aquest amor primari coneix els desgavells de créixer, la complexitat d'un entorn i la constitució d'un caràcter personal, imprevisible. Creiem i anem envoltant-nos de prejudicis, inèrcies, desitjos i capricis. De

GETTY

mica en mica oblidem l'amor innat, present, per confondre'l amb un desig envoltat de pors (por d'estar sol, de ser rebutjat, de no assolir allò que ens diuen...). Adolescents, l'amor esdevé llavors un camp de batalla on hi entrem armats de dependència i floració carnal, hormonalment alterats i confusos, alliberats d'una banda i completament atrinxerats i alineats de l'altra. Moltes persones deixen l'adolescència sense desfer-se d'aquesta noció d'un amor instrumental que s'ha convertit en malson: un amor que el volen sotmès a les seves expectatives enlloc d'acceptar que som nosaltres els qui ens hem de sotmetre a l'amor. Perquè l'amor no és condicional, sinó el camp adobat on florir. Pestilent, humit, remogut, però fructífer. L'enamorament és el record que tenim per adonar-nos que aquesta força d'estimar sempre ens

Puresa
La infantesa ens possibilita l'amor pur, sense condicions

acompanya: no hem de fer grans esforços per sentir l'amor. L'esforç, el gran esforç, és poder diferenciar l'amor, comú a tothom, dels beneficis a curt termini i dels propis interessos on el volem encabir. Per alliberar-se, l'esperit empra un cavall anomenat amor i així s'allunya de la fosca cel·la mental on estava pres. Quan el cavaller, muntat en aquest amor universal, mata el drac, des de la simbologia, mata el seu ego. No hi ha credos, ni ideologies, només un gran exercici interior per no sucumbir als nostres propis enganys i que tergiversa l'amor, com la veritat, per fer-ne un mer producte.

Un trajecte d'aprenentatge

Aquesta heretgia que veu Fuzuli en tot allò que no es fa des de l'amor i per a l'amor és, precisament, l'oblit d'un potencial d'equilibri. L'heret-

gia entesa no des d'un prisma dogmàtic que busca acollir l'esperit fins a dessecar-lo, sinó com l'actitud de no donar-nos als altres en la seva dimensió profunda, havent oblidat ja aquella mirada amorosa de la nostra infantesa cap a un entorn viu. No en va, Ananda K. Coomaraswamy ens proposa aquest

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous
I la setmana que ve:

La desconeguda consciència del món vegetal

recorregut: "Les condicions de l'amor humà, des de la primera trobada dels ulls fins al darrer oblit de si mateix". Com tot a la vida, ens empeny a reconèixer aquest trajecte d'aprenentatge, de l'oblit al record. L'enamorament que neix d'una trobada inesperada, impressionant, de l'altra mirada, uns ulls que dansen en aquest primerencontre, i que hem de ser capaços de no veure'ls com una arribada ni una finalitat. Pot durar un segon o anys, però aquesta fusió de mirades ens portarà, si ens deixem, al nostre darrer oblit que, per les paradoxes on tant li agrada moure's a la vida, és també el primer record. Nounats, som consciència de vida més enllà del nostre petit ego que confon desig i necessitat: l'amor despert en nosaltres desperta l'amor de qui ens mira. Per tant, quan iniciem aquest trajecte, enamorats, fem-lo conscients també d'aquesta innocència del nounat que flueix en l'amor que dona i rep. Sí, tenim capacitat d'estimar, una estima no exclusiva ni selectiva, sinó íntegra i integradora. En les cartografies de l'amor, el col·loquem al cor... Per què? Potser perquè el seu batec, insistent, ens recorda aquesta pulsio de vida interior i compartida per totes les persones, siguin com siguin. La vida s'atura quan els batecs també ho fan i aquests s'acceleren quan tot esdevé eteri i d'una brillantor que havíem oblidat. L'enamorament, com l'astorament i l'embadaliment, són estats de consciència d'una enorme gratitud: hem assolit ser allò que en realitat som, desegocentrats, encara que sigui durant uns instants. Per un moment – i el temps no és res més que això – hem entès què és viure, tolerar, escoltar, veure a l'altre en nosaltres i veure'ns en l'altre. El planeta ens necessita així. —